

IR
nr 3

Hirviö

Kummaline

Toimetaja INGVAR LUHAÄÄR

Autori kaanekujundus

© Eesti Luuleliit, 2017

Aastaajavahetus

Hämaruse ummik.
Uue talve algus.
Esimene lumi,
justkui anti valgust.

Justkui anti õhku
masendatud hingel'.
Pimeduse lõhkus
lumivalge ingel.

...ja kui lumi sulas,
sillutisest märjast
hõbedas ja kullas
vaatas vastu taevas.

25.11.15

Naiselik õhtu

Paljalt mõnulen,
heidan kõhuli
televiisori ette.
Ristis jalgu ma
laisalt kiigutan,
tean, pilt on veetlev.

Justkui oleks ma
üks taeva all
äraeksinud saarel.
Kes siit leiab mind?
Ainult lennult lind.
Olen peidetud aare.

Selle peale tema ikka
hammustab mind tagumikust,
kus on alles maias!
Ma ei mängi nii!
Jätku rahul' mind!
Metsaline majas!

11.12.15

* * *

Viimased neli kuud
tõmbasid kriipsu peale,
mitte alla, vaid nimelt peale
tervele elule heale,
mis korraka jäi nii võõraks,
et kui ka tagasi pööraaks,
me sinna enam ei mahu,
ei usu, et on hingerahu.

13.1.16

* * *

Lumest sel talvel ei olnud puudu,
pakasel õhtul tihenes udu,
järgmisel hommikul ärgates,
nägime uhket härmatist.
Kahju, me enam ei olnud väiksed,
et liugu lasta künkalt jäiselt!

17.1.16

Palve

Issand Jumal, päästa meid
kurjast tõvest, külmast hauast,
meid, kes Sulle rõõmu töid
kahtlemata üpris kaua.

Ära jäta hätta meid,
oma paid ja armsaid lapsi,
me ei ole pattu teind,
tead ise seda hästi.

Loomulikult, nii ei tohi,
ise ennast õigeks kiita,
seda kahetseme kohe,
kuid ei tohi aega viita.

4.3.16

* * *

Kui inimene astub võitlusesse,
siis alati langeb ta selles.
Kui isegi ellu jääb ja koguni võidab,
on see juba hoopis teine inimene.
Paljud lohutavad end sellega,
et too uus inimene olevat langenust parem.

aprill, 2016

Meie

Olime väga sarnased –
vanaemade armastuses üleskasvanud
ärahellitatud lapsed.
Mõlemad – geoloogid,
sest geoloog sõidab välitöödele,
üsna kaugele,
kus ei pea enam vanemate sõna kuulama.
Vahet oli ehk nii palju,
et üks oli poiss, aga teine – tüdruk,
ja see meid innustas
õige kaua.
Kui hakkasime koos elama,
pole meid enam keegi hellitanud,
kuid seltsis
jäime sellisteks, nagu olime.
Kogu maailma kiuste.

9.5.16

Terra Incognita

Tundmatul maal rändame mitmendat kuud.
Teame ainult, et tagasiteed ei ole.
Sammume edasi siis, mis muud?
Kuid me ei rutta teisele jõuda poole.

Tundmatut maad õpime tundma me,
teame siin juba mõnda meeldivat kohta,
ikka veel taga igatseme neid,
kellega kunagi siinpool ei kohtu.

Teisiti, kõik on teisiti siin maal,
omad sügavikud, omad tipud.
See on nagu sürrealistlik maal,
mida sa ära unustada kipud.

Imelik, väga imelik on see maa,
võimatu oleks kujutada ette.
Harjudes ise imelikuks saad,
sattume siia äkki, justkui vette.

Ohtu täis oli siiapoole tee,
ja ka siin üsna näiv on hingerahu.
Nii et tee, mis sa iganes ka teed,
see on paik, kuhu jäänud elu mahub.

14.7.16

* * *

... ja kuidas me leiame ennast
siin, kus me miski ei tea
ja õppida tundma ei taha?

Teineteist oleme leidnud,
muu jäägu taeva hooleks,
ja mida meil saatus teinud,
jagame endiselt pooleks,

sest jagatud kibedad lonksud
omavad teistsugust maitset
ka siin, kus oleme konksul,
naudime elu maiset!

18.7.16

* * *

Joonistada – nagu peeglisse vaadata.
Äkki vaatab vastu koletis?!

juuli 2016

* * *

24 tundi bussijaama kohvik
on ehtne merehädaliste saar.
Siin eluga ei tehta enam sohki,
kes kuhu jõudnud, selge on ja klaar.

Siit otsitakse vihma- tuulevarju
ja soojust, mida ihkab iga hing,
kuid ometigi keegi ei karju,
sest rahustav on varjupaiga hind.

19.8.16

* * *

Vilkuvaid valgusfoore
peegeldab asfalt must,
sellisel ajal on tore
keerata lukku ust.

19.8.16

* * *

Iga kord on ta uus,
minu kosutav Nõmme.
Õlle maik juba suus,
suitsu männi all tõmban.

Naudin vaikust ja rahu,
mida siin äkki leidus.
Küll see maailm on paha!
Aga siin olen peidus.

22.9.16

Kanarbik

Kas usute, et kanarbik toob halba?
Ka ma ei taha uskuda, kuid siiski
tol õhtul seisis kanarbik sel laual,
mille me kogemata valisime. Kohe
ma luba küsimata vahetasin vaasid,
tõin teiselt laualt mingid teised lilled,
kuid oli hilja. Samal õhtul suri
me sõber, minu eluaegne sõber.
See juhtus ootamatult, kuigi varem
ma märkasin, et õnnetuse toovad
meil pisikesed kanarbiku õied,
mis vaasis süütult kaunistavad lauda.
Kuid metsas on nad ohutud, käi julgelt,
kui tahad, astu peale, vaid ainult
neid ära kaasa võta, jäägu metsa!

14.11.16

* * *

Kui kõik läks nii sassi, et enam ei tea, kuhu lähed,
siis taevas sai selgeks, ja ilmusid vilkuvad tähed,
mis saatsid lõpmatusest vaikseid kuid selgeid
signaale,
et olukord polegi nii lootusetu ja hale,
et hetkel sa oled ju ometi ikkagi Nõmmel,
et paraneb paratamatult su saatus, ja ehk juba homme.
6.12.16 Nõmmel

Rüütellik

Ma olen rüütel, koguni rändrüütel,
ja minu südames on imeilus Daam.
Ei väsi iialgi ma Daami nime kiitma,
teen Tema auks, mis iganes ma saan.

Ei peata mind hiiglane ja draakon,
ei meri, kõrb, ega ka kauge tee,
kui kauni Daamile ma kummardama hakkan,
kui Tema auks ma vägitükke teen.

Mu Daam, mu ülim laul, mu usk, mu taeva manna,
mu kodumaa, mu unistuste ingel!
Su nime justkui lippu kõrgel kannan,
toon ohvriks oma elu ja ka hinge.

12.12.16

Ma olen Sinu rüütel,
kes peab kaitsma Sind.
Ma olen juba mitmest
Sind ohust välja viind.

Ja seda teen nii kaua,
kuni mul hing on sees,
kuni ma leian haa,
või kuni upun vees.

10.1.17

* * *

Mu Kallim, mina valvan Sinu und,
ma istun vaikselt, Sina vaikselt magad,
nii möödub märkamatu teine tund,
ja videvik on juba akna taga.
Ja üha sügavam ma tunnen seda, et
see on me elu õnnistatud hetk.

29.1.2017

Ajalooline

Tallinn on sünge linn.
Mida on näinud need müürid,
õnneks nad vaikivad sellest.
Ajaloos varjatud külg,

halastamatult ükskõikne,
õhkumas siin igast keldrist.
Ikka teistsugune tõde,
kus pole ilu ja uhkust,
ega ka mälestust helget.

21.2.17

* * *

Kummaline, kuid saab olla samaaegselt õnnelik ja
õnnetu.
Muinasjutuliselt õnnelik ja meeleheitlikult õnnetu.
Kallis Lugeja!
Hoidku Sind Taevas sellisest saatusest!

16.3.17

Neitsilik

Innuga uurime teine teist
ja ennastki samal ajal.
Mida me avastame nüüd meist,
seda just nüüd meile vaja.

Ilusad on minu rinnad, kuid
ikka neid põues peidan.
Kallima ees olen häbitult,
kui riided seljast heidan.

Muidugi, huvitab nüüd meid see
koht, mida näen vaid peeglis.
Nüüd mulle peegliks sai minu mees,
talle see ilmselt meeldis.

Ja mida näitab mulle mu mees,
on üks imede ime.
Temal kõik väljas, minul – sees,
oleme INIMENE.

Vabandust, lastega me ei rutta,
oleme ise veel lapsed.
Elus vist tuleb meil palju nutta,
kes sellest päästa saaks meid?

30.5.17

Järelsõna

Palju kauem kestis aga teine
iseloomu uurimine. Tõesti,
kas ta alati on niivõrd õrn ja peene?
Kas ma teda ikka niivõrd mõistsin?

Tegelikult räägin mina tühja,
püüan natukene nalja teha,
sest me hinged sulanud on ühte
enne, kui neil järgi jõudsid kehad.

Jälitas tol päevil jube hirm,
et kõik lõppeb järsku, nagu algas.
Abielu oli lihtsalt sirm,
mis me leidmisrõõmu veidi varjas.

5.6.17

Sürrealistlik

Rohekas valge öö
vaikselt meid sisse sööb
ja aeglaselt seedib,
ei pääse keegi.

Lapsuke-suvi
meid lahti kruvib.
Kas saab kokku ka,
või jääme loksuma?

7.6.17

Muljeid Netrebko, Villazoni ja Domingo kontserdist Berliinis aastal 2006

Telekas kontserti näitas
aastast 2006.
Oli vaid nii palju laita,
et see ei olnud uus.

Magusad olid need sõõmud,
kuid tagasi sinna ei taha –
kitsaks on jäänud need rõõmud,
mured need jäid selja taha.

Korrata oleks igav,
tunnistame me siiralt.
Naudime igat iga,
kuna kõik möödub kiirelt.

16.7.17

* * *

Päike pimestab,
taevas joovastab,
hingan Tallinna õhku.
Elu imestab,
kallim rõõmustab
sellel suvisel õhtul.

Me ei pidanud nägema
seda suve ja loojangut,
raviarst mulle ütles.
Selle pärast nii ägedalt
täna tänane Loojat me
kurja saatuse kütkes.

20.7.17 trammis nr 4

* * *

Meelega me kunagi ei kohta
õiget rõõmu ega õiget kurbust,
ainult kui ei oota ega ohka,
juhtub see, mis võimatuna tundus.

14.8.17

Maailma lõpp (tõestisündinud lugu)

Astroloogid ennustasid laupäevaks maailma lõppu. Nii oli kirjas Johannese Ilmutuse raamatus ja ka Nostradamusel. Keegi pole imestanud, seda oodati ju ammu.

Selle laupäeva hommikul helistas Kallim mulle haiglast ja ütles: „Ära täna tule. Olen väsinud ja tahan magada.“ Maailma lõpust ei ole ta ilmselt teadlik olnud.

Kuulasin Kallima sõna, kuigi unistasin, et tore oleks koos maailma lõppu vastu võtta.

Ja Taevaisa mõtles selle peale: „Need kaks... Ma tahaks, et nad käsikäes minu ette astuksid, nagu olen harjunud neid nägema. Viimse kohtu päev tuleb edasi lükata.“

Nii, kõigile teadmata, sai maailm päästetud. Ja isegi päästja ise ei ole seda aimanud.

23.9.2017, laupäeva õhtul